

אמיר קלנגל
כותב על אחיו רס"ן יוחאי (ג'וחא) קלנגל ז"ל

בשורה

ובום.
זה שוב חוזר.
המלאכים מקבלים את הטלפון, עולים מהר על מדים ורצים לבתי המשפחות
בזריזות בטרם השמועות ישיגו אותם.
מגיעים כמו רוחות, עדינים, פניהם חיוורים והם זועקים זעקה אילמת.
מקבצים את כולם.
מוודאים שלא חסר איש.
ולוחשים.
שקט סורר.
פרץ בכי חורך את האוויר.
עוד אחד נפל.
משפחה מתפרקת.
אחים קטנים חסרי אונים.
אמא שבורה.
אבא מרוסק.
מעגל עצב עצום נפתח, ובו בזמן מעגל אושר נסגר.
חבורת אנשים שכל עולמם מתמוטט עליהם ברגע.
חוסר ידיעה מוחלט.
כאב עצום שאת גודלו אין לתאר.
מסך שחור ענק שיורד על החיים.
אין סיבה להמשיך.
אין טיפת אופטימיות.
אין כוח.
אין רצון. לא נשאר כלום.